Ce liniştiţi sunt paşii Tăi,
spre mine când coboară,
şi pe-a iubirii mii de căi,
fiinţa mi-o-nfăşoară!

Ca izvorârea din afund a stropilor spre unde, ca glasul dorului profund, când inima-l ascunde.

Ce liniştiţi sunt paşii Tăi,
spre mine când coboară,
şi pe-a iubirii mii de căi,
fiinţa mi-o-nfăşoară!

Ca plânsul zilei umezind,
pe geana ierbii sara,
ca apa ochilor privind,
înduioşaţi comoara.

Ce liniştiţi sunt paşii Tăi,
spre mine când coboară,
şi pe-a iubirii mii de căi,
fiinţa mi-o-nfăşoară!

Ca-nfiorările ce vin,
pe struna inspirată,
ca somnul ce coboară lin,
pe frunza legănată.

Ce liniştiţi sunt paşii Tăi,
spre mine când coboară,
şi pe-a iubirii mii de căi,
fiinţa mi-o-nfăşoară!

Ce liniştiţi sunt paşii Tăi,
în mine când coboară,
ca a iubirii mii de căi,
spre-a inimii comoară!

Ce liniştiţi sunt paşii Tăi,
spre mine când coboară,
şi pe-a iubirii mii de căi,
fiinţa mi-o-nfăşoară!

Ca mersul stelelor pe cer,
ca răsăritul lunii,
ca luntrea gândului năier,
pe apa rugăciunii…

Ce liniştiţi sunt paşii Tăi,
spre mine când coboară,
şi pe-a iubirii mii de căi,
fiinţa mi-o-nfăşoară!